

A la paret. Els punts de vista es multipliquen, sense arribar a col·lapsar l'espectador, tot seleccionant els plans de càmera més adequats per al contrast de la rèplica textual
CRISTINA SÁNCHEZ

Un plató a escena

La companyia Atrium indaga en el 'live cinema': retransmetre el drama en directe projectant-lo a les parets i donant nous punts de vista

La companyia Atrium fa una mirada volgudament microscòpica a les darreres escenes de *Casa de nines* d'Ibsen. L'espectador convencional de *Casa de nines*, aquest clàssic d'Ibsen, recordarà el cop de porta com a exaltació de l'alliberament de la dona. Nora, el personatge protagonista, es rebel·la contra el patriarcat i trenca les cadenes del seu pare i també del seu marit. Ho fa dolorosament, sí, perquè també implica la renúncia als fills i a la comoditat de la llar de foc. L'espectador que assisteixi a *Nora*, la primera peça de la *Trilogia de la imperfecció* que s'han plantejat els de la companyia Atrium a la seva sala, en sortirà amb molta més informació que genera un debat molt més complex. El punt de vista es multiplica. Molt en part per reforçar algunes idees passades per sobre en les adaptacions més clàssiques. Però també perquè hi ha una càmera que contrapica la visió del teatre a la italiana i amplia les mirades gràcies a la presència d'una càmera de televisió que emet en un circuit tancat.

L'Atrium és una de les sales de menys dimensió de la cartellera barcelonina. No

té colzes on amagar gaire res. Ja s'ha provat algunes vegades (com en el *Hamlet*, per exemple) de transformar l'espai per donar altres formes a la seva estructura clàssica en què una columna parteix l'escenari dotant-la de dues portes al fons quasi a tocar l'una de l'altra. Ara, amb la càmera han prodirat espais (sota mateix de les grades), on s'ha habilitat un lavabo

(l'espai de recolliment del personatge) de la llar del directiu de l'oficina bancària i també projecten quasi lúdicament el camerino (com l'altre espai de la intimitat dels mateixos actors).

La posada en escena d'aquesta *Nora* ha mutilat la majoria dels personatges i n'ha deixat només quatre de principals. Un d'ells, s'ha atrevit a canviar-lo de gènere. Ara hi ha Nora (Mireia Trias); el seu marit (Oriol Tarrasón); Kristine (Patricia Mendoza), l'amiga de la infància que va haver de posar-se a treballar després de la mort del seu marit molt més gran que ella; i Oda (Gal·la Sabaté), l'advocada que està refent la seva vida després d'una denúncia per un delictes que, ho reconeix ella contínuament, la perjudicarà la resta de la seva carrera. La confrontació de personatges provoca cops nous, que fan repicar diferent les intencions del text (del qual es nota una fidelitat notable, amb una estructura artificial, no prou naturalista, com és més habitual avui). Només Tarrasón trenca la frontera del teatre per plantar-se davant de l'espectador buscant la seva Nora entre la càmera que el grava i el públic. *

Tres en un

L'experiment de l'Atrium proposa el mateix repartiment femení i que cada peça tingui una protagonista diferent. Després de *Nora* (Mireia Trias), serà el torn de Patricia Mendoza, *Julia*, a partir de *La senyoreta Julia* de Strindberg (del 18 de gener al 26 de febrer) i Gal·la Sabaté serà la *Nina*, a partir de *La gavina* de Txèkhov (del 3 de maig al 4 de juny). En totes, mantindran aquest *live cinema* que ja empra Christiane Jatahy habitualment.